

## מגילת שירים - שיעור פט

### שיעור בספר מסילת ישרים

שיעור פט (ח"ב) - פר' ויקהיל פקודי תשע"ב

#### פרק כ"ז

שבשבת עצמו היו מתעללים ביוירג והיו כאנשיים אחרים למורי לא היכר. וזה אמנם היה כן גם אצל אנשי גדולים מalto שלא הلقו בדרך החסידות, אבל אצל חסידים היה זה דבר נפוץ הרבה יותר, וזה היה הדך וכן היו מחנכים גם לאחורים.

ולל השבת היה אצלם יום של קדושה ולביקות בה. כי האם זה ליל שבת קדוש' שישובים וסועדים עס המשפחה ומזרמים זמירות נאות וקובעים אותה שיעור בגמרה. וחסידי קדמאי (די שארכף חסידיים) לא היו פותחים כלל גמורה כל ליל שבת. כי סברו שזהו טוב ממד רימות החול, אבל בליל שבת הוא בחינה אחרת למורי, המדרישה של י-ה אכטוף נועם שבת. ובלי שבת היו באם לשולחן של הרבי שהיה צדק אמת וננהים מזוי השכינה.

\* \* \*

וב"ה זכתי להזכיר כמה צדקי אמת, בכ"ק רבינו צ"ל ורבינו יהודה ליל מדיוקוב צ"ל והאדמור' מאמשיטוב צ"ל והאדמור' מסאטמאר צ"ל, והנה מי שראה אותם איך היו גוראים כל ליל שבת ראה בחושש שהיו או ממשiganאים אחרים ולא היה ניתן להזכיר אותם כלל. והוא או בעולם האצויות, וכי שבא במחיצתם ראה והרגיש זאת שעתה הוא כל יכול אצלות. וכשהר זמירות שבת היה זה בא פשוט מפה אחר ולא היה זה אותו הפה של כל ימות השבוע.

וחסידים לא היו יכולים להמתין כל השבעה מתי כבר יבוא ליל שבת ויתעדנו בנעטם השבת. וחכמי מימי יlidotyi שכ"ק רבינו צ"ל לא היה רגיל לעתיך הרבה שולחנות ברבים, כי באותו הענין בבארא פארק לא היה לו כמעט עם מי לשת לשלוחן, שהיה אז שארית הפליטה שנשארו אחר המלחמה. ואמנם היה עורך את שולחנו הטהור מזמן למן אבל הרבה פעמים היה מחשי. וכשהייתי ליד הייטי תמיד חשוב, אילו היה הרב יודע עד כמה אנחנו מצפים ומשתוקקים לשולחן של ליל שבת, ועוד כמה נפשנו יצא על זה, היה בודאי עורך יותר שולחנות. והנה זה מעין עולם הבא ממש, כשהיו שומעים איך שרבניו צ"ל היה ש"ר אזכור בשבחן וכדומה.

החדש שנטהדר בזין החסידות בעניין קדושת המועדים ממשיק לבאר עד כמה עניינים שנטהדרו בדור החסידות. ובאר עתה העניין של קדושת שבת וו"ט ומה שנטהדר בה בדור החסידות. כי הנה כאשר נתבון איך היה נראה שבת יום טוב אצל כל ישראל בפשטות ללא דרך החסידות, ואיך היה נראה אצל הצדיקים תלמידי בעש"ט וגם לאחמי"כ אצל חסידים ואנשי מעשה מכל החדרים שבדרך החסידות. נראה שיש בזה חילוק גדול לאין ערוך. ואף שבבודאי היה תמיד בכל ישראל צדיקים וקדושים, הנה דברינו עתה הוא בדורן כל מצד הדברים, מה היה דורך התייחסות וההסתכלות על קדושת שבת יום טוב, ואיך היו מחנכים בדרך כלל על עניין זה.

כי איך נראה שבת וו"ט אצל יהודי פשוט א' בעל בית'ישע י"ד. הולך הוא לבית הכנסת להתפלל, ומקיים יקראות לשבת ענג' ונח מעמל השבעון. ואוכל את סעודות השבת יחד עם המשפחה, ובוודאי שהוא דבר טוב ויפה עד ממד, שיש בו גם רוחניות וגם גשמיות אחד. וככמוכן שהוא קבוע גם שעירום בתורה, ובשבת אחרי הצהרים יש לו שיעור קבוע או הולך לשם דרשיה מפי הרב. ובגהיג עת סעודה שלישית חזרו לבתו ואוכל סעודת שבת עם המשפחה כמו שאור הסעודות ומומר כמו זמירות, ואח"כ חזרו לבית הכנסת להתפלל מעירוב. והנה בודאי מה טוב ומה נעים הוא, וכל אלו הדברים הם דבריהם קדושים ונעלמים המותאמים בהחלט על פי התורה ועל פי דיין השׂוע. וכל אלו המתנגדים כן הם אנשים טובים ויקרים והקימים את כל ההלכות השבת כדת וכדין, ואין שום טענה עליהם חז'.

אך נתבון נא לעומת זה איך היה נראה השבת אצל אלו ההולכים בדרך החסידות, ומה היה המשמעות של שבת קדש' אצלם. וכבר לא בדבר איך היה נראה השבת אצל הצדיקי אמת, אלא מגDOI החסידים ובני העליה, שאצל רובא דרובה מהם נהנה בערב שבת אחרי הצהרים כבר לא היו בוהו העולם וכבר לא היו יכולים לדבר איתם. ערבית שבת קדש היה אצלם וכן נשגב ומקודש ביותר, שהיו הולכים למקווה ומתוישבים ללימוד בנים אלימלך, ומוא נכנסו לאמרי בקדושות השבת, והוא כאיש אחר למורי עד ששוב לא היו יכולים להזכיר אותם. ובוודאי

## מסילה ישרים - שיעור פט

היה ראש השנה גם היום המתווך והמאיר ביוור בכל השנה. שבו יכולם לעמוד בשמונה עשרה ולומר הפסוקים של מלכיות וכרכנות ושופרות, ולומר יעל יורי בעדין הנבאים כתוב לאמר וכו', ואיזה מתיקות ונעם הוא כשיכולים לומר יתמלין אתה הוא ה' אלוקינו מהרזה לבדק על כל מעשיך' ולהמליך את הקב"ה על כל העולמות, או כשיכולים לומר יזהופע בהדר גאון עוזר על כל יושבי תבל ארץך'. ומהז היו שואבים ממש חייםDKDOSHE וכל השנה היו מתחיכים על זה. וכ"ק רביינו זצ"ל היה אמרו: החותםDKDOSHE של כל השנה יש לי מלאו הפסוקים של ראש השנה.

ואף שבוחדי הוא יום הדין, אבל כל זה הוא גם חלק מהעומק של יום הדין, שמעלים את האדם למקומות גבוה ומדריגה נעלית ביותר, ומכניםים אותו להיכל המלך ואנו מתבוגרים עליו וודאים אותו כיצד הוא צרייך להיות. וכדרך שאוז"ל (בבא מציעא פה) שרבינו הקדוש לקח את בנו של רבי אלעזר ברבי שמונון ואסמכה ברבי ואשלמיה לרבי וקרא אותו בשם רבי', ואח"כ כשרצתה לחוטאו אמר לו: רבי קרו לך ואת אמרת לך רבי' ואח"כ כשרצתה לחוטאו אמר מועלם את האדם להיכל המלך ומעלים אותו למדרגה נשגביה שהוא מליך את הקב"ה ואומר טסוקים מאיריים באלו, 'זכירתי לך חסן נעוריך' וכו', אני ראשון ואני אחרון ובלבני אין אלקים' יזכירתי אני את בריתך אותן' וכדומה, ואנומרים לו לאדם וזה היכן אתה עומד בעולם, הריה אתה הינך הרבה יותר ממה שאתה חושב על עצמן, והלא הינך אדם אחר לגמרי נעלת בהרבה יותר ממה שדיםית על עצמן.

וביום הזה שהיوم הורת עולם שבנו ברא האדם זוכים לבירור מדרגת האדם האמורית. ובכן אומרים לו יגעואלך און גערשיגן אם והיר אנד מירומם ויעלה כל קר איך היית יכול לעשות דברים כאלו, והיריך היה יכול להתנהג כל השנה כך. ומה יתרומות האדם יעליה למדריגת גבורה יותר שרישגש בעצמו שאין מועשים כאלו ראיים ומתחמיים לו. והחין הוא בבחין אוכיחך וערוכה לעניין (תהלים ג, כא) שמורמים את האדם ואנומרים לו מי הוא ומה ערוכה, ואח"כ מזכירותים אותו וטוענים לפניו, אם כן איך היה יכול לעשות את המעשיהם הללו, חרי אין שום מקום לכך לאדם כמוון. וזה חוא דידך וחתכלות על ראש השנה על פי חסידות. וכי מדבר פשא"ר חיביט טוביים בגין שמי עצרת ושמחת תורה שחייה על זו הסתכלות וחתיכות אחרית לגמרי באונן נעלת ביחסו, וכל זה בא מפני שחשידות מוסדת על טמיונות התורה וההשכמה על כל דבר הוא על פי טמיונות הדברים.

וזאת ידעו גם שבעת שרבינו זצ"ל היה צריך לפעול איזה ישועה ליהודי וכדומה, היה קבוע זאת לשולחן בليل שבת, אם באמירות התורה או באמצעות ערכית השולחן. כי סבר שאז הוא עת רצון גדול בשמים, והיה אז מבח נעה ומרומם שהיה יכול להמתיק את כל הדינים בשורשם. וזה היה העת רצון של כל השבוע.

וזתי גם להיות כמה שבתות אצל רבינו יהודה זצ"ל, ובאותם השנים כמעט שלא דבר מאומה, אבל היה זה מזמן נפלא רק לראות פשוט איך שהיה יושב לשולחן והוא בוער כירוה רותחת והוא יכולם לראות שלא רק הוא עצמו אלא כל האנשים שהיו מסביבו היו בתרם. וכבר אמרתי פעמי שבשבعة שהסתכלתי עליו עליה ברגעוני בדרך משל, שכמו שלוקחים יורה מלאה מים הנה כל זמן שאין מחברים אותו אל העלקטער' נושאים המים צוננים ועומדים על מקומם, אך ברגע שמחברים אותו הריה מלאי הוא מתחליל לבוער והמים מתחילה לרטות. וכן מכך היה נראה בחוש על אותו צדיק שהוא ממש בוער וקשר לאיזה זה נעלת. ובכל ליל שבת היה ממש בוער מפני בגחלי אש, והוא נראה בחוש שהוא זה מהות אחרת ואוד אחר למורי.

וآن היה מעפים חסידים בכל השבוע מתי כבר יבא שבת. וכי מדובר ביר"ט שחסידים היו רגילים ליטוע אל רוכתיהם ממש בנסיבות נפש, ולא כהום שנושעים ובאים ממוקם למקום בנסיבות, אלא היו נושעים נסיעות ארכוכות ומיגעות ממש מים ושבועות, ויש שווין הולכים ברגליים כי לא היה להם כסף ליטוע בעגלת. וכל נסיעה הייתה כרוכה בהרבה קשיים שהיו עוברים עליהם וזה בשעה שבו היו שוחים בחצר הרב. והרבה פעמים היה להם גם רדיות מהבית, וכדומה. והרי מוכנים לכל זה כי לא היו יכולים לחיות בלי זה, והרגישו שהיר"ט הוא מקודח החיים של כל השנה. ושותם השבת היא מקור התהים של כל השבוע. וכל זה בא על ידי ההשכמה וההתיחסות הנעלית שהוא להם על כל העניין של קדשות הזמן - קדשות השבת וקדושת המועדים.

בראש השנה מתעלת מדרגת האדם וזה גוףא הוא הילך

עמוק הדין

וניקח לדוגמא את היום טוב של ראש השנה, הנה צריך לדעת שאצל החסידים היה ההשכמה על ראש השנה בדרך אחר ממה שהיה אצל בעלי המוסר. כי הן אמנים שראש השנה הוא אכן יום הדין, אבל אצל חסידים